

Raadet maa mene, at man overfor Statsbanerne er gaaet meget vidt i saa Henseende til disse Tillægs Medregning, og at Hovedrevisors Opfattelse i det væsentlige maa anses for den rigtige, men da der under alle Omstændigheder ikke nu kan være Tale om at kræve Tilbagebetaling af noget af de for ca. 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden udbetalte Beløb efter paagældende Lov, skal Raadet henstille, at man akkviescerer ved de stedfundne Udbetalinger.

Sag Nr. II.

Sagen vedrører Spørgsmaalet om, hvorvidt der til Pensionsalderen kan medregnes en forud for Tjenestemandsløven liggende Tjeneste efter det fyldte 30te Aar, som efter de tidligere Regler kunde medregnes til Pensionsalderen.

I Tjenestemandsløvens § 55, Stykke 2, er herom udtalt, at fast Ansættelse i Stillinger, der efter denne Lov er forbundet med Pensionsret, kan medregnes, og i Bemærkningerne til Lovforslaget (§ 54) er anført, at man derved ophæver den Ordning, at Tjeneste som værnepligtig (menig eller Rekrut) medregnes for Tjenestemænd, der har været Befalingsmænd.

Raadet maa finde det betænkeligt uden aldeles positiv Hjemmel at berøve en Tjenestemand den en Gang erhvervede Pensionsalder, og medens det er utvivlsomt, at Ordene i Loven dækker den nævnte i Anmærkningerne udtrykkeligt nævnte Undtagelse for Værnepligtstiden, er der ikke efter Raadets Opfattelse i Loven tilstrækkeligt Holdepunkt for at udelukke den i nærværende Sag omhandlede Tjeneste. Ganske vist er der i § 580 optaget en positiv Regel om Medregning af en Tjeneste som privat Postbud, der forud for Tjenestemandsløven var pensionsgivende i Henhold til en særlig Lovhjemmel; men den Omstændighed, at der for en enkelt Etat er givet en saadan særlig Hjemmel, kan neppe være afgørende for den almindelige Fortolkning af § 55, Stykke 2, idet den meget vel kan opfattes som en ex tuto i Loven optagen Regel.

Raadet skal derfor henstille, at Finansministeriets Opfattelse tiltrædes.

Til Sag Nr. III.

Sagen angaar et til Sag Nr. II. svarende Forhold, hvorfor Raadet henstiller, at der træffes samme Afgørelse som for nævnte Sag.

Til Sag Nr. IV.

Sagen svarer for saa vidt til Sag Nr. II., som den angaar Medregning af en Tjenestetid ved en Privatbane, hvilken Tjeneste i Henhold til § 30 i Lov Nr. 167 af 27. Maj 1908 var pensionsgivende forud for 1. Oktober 1919. Nævnte Lov er ophævet ved Tjenestemandsløvens § 581, og der maa selvfølgelig ved eventuelle fremtidige Overtagelser af Privatbaner søges særlig Hjemmel, hvis Tjeneste ved Privatbanen skal medregnes ved Pensionering. I Konsekvens af det under I. udtalte maa man henstille, at de tidligere erhvervede Rettigheder af denne Art bevares, og at man derfor tiltræder Finansministeriets Opfattelse.

Sag Nr. V.

Sagen angaar Forstaaelsen af Tjenestemandsløvens § 70, hvorefter de nye Regler om Børnetillæg til Enkepensioner og Børnepensioner kommer til Anvendelse paa alle de Pensioner, der tilstaas efter Lovens Ikrafttræden, selv om Dødsfaldet, som betinger Pensionen, er indtruffet tidligere.

Medens Finansministeriet har lagt Vægten paa den Dag, da paagældende administrative Myndighed har truffet Afgørelse om Pensionen, hævder Hovedrevisor, at det afgørende maa blive den Dato, fra hvilken Pensionen tager sin Begyndelse.

Raadet mener, at den af Hovedrevisor hævdede Opfattelse bør tiltrædes, men dog saaledes, at man, hvis der paa Grund af ganske særlige Forhold ikke før Lovens Ikrafttræden har været truffet Afgørelse om en Børnepension, der tager sin Begyndelse før 1. Oktober 1919, ogsaa bringer de nye Regler i Anvendelse paa et saadant Tilfælde, idet det utvivlsomt fra Lønningskommissionens Side er tilsigtet at give de nye Regler paa dette Punkt en saa vid Anvendelse som muligt.